

Ak saçlı mevsim

İhtiyar delikanlılara şöyle denir:

“Sen bir baharsın hâlâ

Saçlarına kar yağsa da

Güzün de tadı başka

Arkası kış olsa da”.

Mustafa Özçelik, kış saati başlarken sonbaharla vedalaşır:

Sessizce vedalaşıyor Kalbime uzak sonbahar Kuşlar hüznle kalkıyor dallardan Kış saati başlıyor	Sevda alıp başını gider buradan Balkon önlerinde solgun gül Bütün zamanları dolaşırken yağmur Bu fırtına bu rüzgar yüreğimde konuk
---	---

Kış mevsiminin en ayırıcı özelliği kar yağması ve her tarafın beyaza bürünmesidir. Önce arabalarımızın camları, tavanları buz tutar, yerlere kırağı düşer; sonra dağ zirveleri ve tepelerde görürüz kar beyazlığını. Derken, âniden kar yağmaya başlar. Yahya Akengin, bir şiirinde bu olayı şöyle anlatır:

**“Önce, gümüştten bir çerçeveye alırlar,
Şehrin varoşlarını, dağların yamaçlarını
Sonra üstümüze başımıza yağarlar
Seyrederiz camlardan zamanın ak saçlarını.”**

Ahmet Muhip Dıranas’ın “Kar” şiirinden:

Kardır yağın üstümüze geceden, Yağmurlu, karanlık bir düşünceden, Kar yağıyor üstümüze, inceden.	Ne sabahtır bu mavilik, ne akşam! Uyandırmayın beni, uyanamam. Yağsın kar üstümüze buram buram...
---	--

Orhan Seyfi Orhon’dan: “Kar”

**Çiçek çiçek dağılıp,
Kanat kanat uçuşan,
Bu yağın kar değil, hayır... Rüya!
Bakınız karla kaplı her tarafa:
İşte apayrı bir masal dünya!**

Cenab Şehabeddin, Elhân-ı Şitâ (Kış Nağmeleri / Kış Musikisi) şiirinde; kelebekler ve kuşlar gibi uçuşan ve yere dökülünce de eriyerek ağlayan kar yağışını tasvir eder:

“Bir beyaz lerze (titreyiş), bir dumanlı uçuş,

Eşini gâib eyleyen bir kuş

gibi kar

Geçen eyyâm-ı nev-bahârî (ilkbahar günlerini) arar.

...

Kapladı bir derin sükûta yeri

karlar

Ki hamûşâne (suskunca) dem-be-dem ağlar

...

Başladı parça parça pervâze (uçmaya)

karlar

Ki semâdan düşer düşer ağlar.

Uçtunuz, gittiniz siz ey kuşlar

...

karlar

Ki havada uçar uçar ağlar.”

***

Kar yağdığında çocukların en büyük sevinci kızakla kaymak, kartopu oynamak ve kardan adam yapmaktır. Kayak yapmayı tutku haline getiren büyükler için de kayak merkezlerine gitmek kışa özgü en zevkli faaliyettir. İsmet Özel'in ifadesiyle;

**"Kış geldi" kar yağdı,
Her yere soğuk saldı.
İki taraf olsak,
Kar topu oynasak.”**

Göçmen kuşlar soğuyan havalarla çoktaaan dönüp gitmiş oldukları için dışarıda bulunan evcil hayvanlar ile dağlardaki vahşi hayvanlar için kış zorlu geçer. Behçet Aysan minik serçelere dikkat çeker:

**“Kar yağıyor dışarda
sokak lâmbasına düşüyor
ve serçeler
üşüyor”**

***

Kar çok yağınca harami gibi keser köy yollarını, ulaşım felç olur. **“Karakış nöbet tutar dağbaşında”**. Metin Altıok, habire yağın karın sessiz bir öfkeyle yağdığından bahseder:

**“Kar yağdı durmadan üç gün üç gece,
Tıkandı geçitler yollar kapandı.**

...
Yağdı her şeyin üstüne sessiz bir öfkeyle.

**Birikti bir çamaşır ipine bile.
Saçaklardan sarktı,
Attı kendini gürültüyle yere,
Kimse sahip çıkmadı;
Yığıldı kaldı duvar diplerine.
Yalnız kuş ayakları
Bastılar incelikle göğsüne.”**

- Orhan Seyfi Orhon **“Bir Kış Masalı”**nda şunları anlatır:

Fasılasız kar yağmıştı yedi gün.
Gece.. yanan ocakta bir kütüğün
Işıkları görünüyor duvarda.

.....
**Yetmiş yıl oluyor, bir karakışı.
Kar yine günlerce böyle yağmıştı.**

<p>Penceresi buğulanmış bir oda. Kar dağlarda geçitleri kesiyor, Rüzgâr büyük bir gazapla esiyor. Ara sıra duyuluyor bir çığ Sürükleyen kasırganın çığlığı. Toplananlar susuyorlar bu gece. İhtiyarlar birbirine gizlice: “Hiç böyle kış olmamıştı !” diyorlar. Dışarıda adam boyu belki kar.</p>	<p>Belirsiz olmuştu, dağlar, ovalar.. Nihayet, o kadar coşmuştu ki kar Damların üstünü basacak gibi. Gittikçe kuduran şu azgın tipi Bir defa -diyorduk- sonuna erse, Bu kıştan korkulur böyle giderse ! Kapadı dağlarda kar geçitleri, Gidenler dönmedi bir daha geri...</p>
--	--

***

Kışın ocak yanar, mangal yanar, soba yanar. Bacalardan ölmüş tabiatın ruhu tüter. Sobanın yanında post veya minder üzerinde sığınmanın verdiği rahatlıkla uzanmanın keyfi bambaşkadır; uyuklarken sobanın üzerindeki çaydanlık veya “gügüm” içinde kaynayan suyun musikisi de ayrı bir zevk verir. Bazen de soba etrafına dizilip masal dinleriz. Arif Nihat Asya bu durumu şiirle anlatır:

<p>Yazdan kışa öyle sessiz Geçiş acıklı olmuştu, Unutuldu bahçe, deniz.. Dilsiz ocaklar tutuştu</p>	<p>Gece kırmızı bir mangal Etrafına diziliriz... Söyler perili bir masal Ya ninemiz, ya annemiz.</p>
--	---

Çocukluğumda Cumhuriyet Bayramı’ndan sonra kar yağar ve Şubat, Mart ayına kadar her yer kar altında olurdu. Evlerin damı çorakla kaplı idi, çatı yoktu. **Damlardan kürediğimiz kar** nerdeyse evin damına ulaşırdı. Karın içinden tünel açarak geçerdik. Bir akşam Kore Gazisi bir komşumuz hanımıyla bizim eve gelmişti. Sobanın üzerinde **mısır** patlatıldı. Kore gazisi komşumuz etrafa sıçrayan mısırları hürmetle toplayıp yiyordu. “Biz, demişti, Kore’de günlerce aç kaldık. Ormanlık alanda birkaç ev bulunca hemen içeri daldık. Çuval içinde mısırları görünce avuç avuç yemiştik.”

Sobanın etrafında otururken babam da **Battal Gazi** destanını anlatmaya başlamıştı. Hızla kapı çalındı ve gelen komşu kadın, ağlamaklı ve telaşla delikanlı oğlunun ölmek üzere olduğunu ve “Yâ-sin” okuması için babamı davet ediyordu. Yarım kalan Battal Gazi’nin hayatını daha sonra tarihî bir romanda okumuştum.

***

- **Kış hafızası** (*Ufuk Bozkır*)

Benim en çok sevdiğim renk her şeyin beyaza, bembeyaza kestiği andır. Sakız beyazı. Yeni açılmış geniş bir çarşaf. Birazdan derin bir uykuya dalmacak. Belki de uyanmak, dünyaya geri dönmek hiç yaşanmayacak. Baharda patlayan milyonlarca beyaz çiçek gibi. Beyazın cıvıltısı. Arı uğultusu. **Beyazın sesi. En çok sessiz yağın karda duyulan fısıltısı beyazın.** Tam da öyle, işte

gömlekler, kazaklar, iç çamaşırları, atkılar, ceketler, montlar, çeşit çeşit giyim eşyası. Beyazın senfonisi altında vecd halinde sayıklıyorlar. Kim için, ne adına, nerede ve tam olarak ne zaman? Sayıklasınlar ebediyen. Hiç susmasınlar.

Herkesin bir zihin motoru vardır ve o motor hiç beklenmedik zamanda kalbinde durduğu tekneyi harekete geçirir. Kimi zaman sabahın koyu sisi altında kimi zaman portakal turuncusu bir akşam vakti uzak şehirlerin birinde. İşte **benim zihnim en çok kış için çalışır, kışa doğru koşar, ona teslim olmak, onun bembeyaz sonsuzluğunda kaybolup yitmek ister. Bilir ki kış hafızadır.** Gelip gitmiş şeylerin hatırası vardır. **Beyaz kadar hafızayı ve hatırayı temsil eden ne başka bir renk vardır ne de kış gibi bir başka mevsim. Kış tam da iktidarlı bir saltanat mevsimidir.** Padişattır o. Eril. Onda baharın binbir çiçekli çapkın ve hercai baş dönmesinden ve sonbaharın nerede biteceği belli olmayan alacasından tek bir iz barınmaz. Bürür, sonsuza ve sonuna kadar bürür, bürüdüğüne benzer, bürüdüğüyle bir olur. Kar yağışının inceden inceye kendisini duyuran gelişi bir süre sonra zamanların ve kadim bütün çağların hırıltısıyla kuytulara çekilir, ağaç dallarına konar, çatıları doldurur, dağ yamaçlarında ve uçsuz bucaksız düzlüklerde çok geniş bir saltanat eteği gibi sadece kendisini savurur. Belki de karla birlikte kar içinde kendi düzlüğümüze dönmemizden dolayı hafızamızın defteri hiç kıvrılmadan, rüzgâr ondan bir sayfa bile olsun söküp koparmadan bizimle dolar. **Yağan kar, dolan kar toprağa, taşa değil hafızamıza, kaderimizin örtüsüne yağar. Bize yağar.** Bizi beyaza keser.

Kış kardır. Kar yağmadan geçen kışın hiçbir hükmü yoktur ne kurdun, ne kuşun, ne toprağın, ne zamanın önünde. Ve kar, o **gök mucizesi kar**, o bebek topuklarından yükselen bulut çiçeği kar, insanın mucizevi yitikliğinin yeniden hatırlatıcısı olan **kar, hafızanın bahçesine indikçe anlam verir uçan kuşa, bölünen sıcak ekmeğe, pencere önlerindeki bekleyişlere**, şiiir sevdasına, anne limonlarına, babaların yan odalardaki yan yatışlarına, kaynayan sulara, bir tüneli geçercesine kokusu duyula duyula açılan kurşun kalemlere, radyo kırığı cızırtılı şarkılara, yan yana uzatılan titrek ellere, uykuya inat dikilmiş öğrenci evi korkularına, bir bardak çaya, çok özlemiştim demeye ve hasılı hatırladıkça sökülen söküldükçe insanı sarıp sarmalayan her şeye. **Kapanan kar. Kapatın kar.** Sonsuz kar.

Öyledir de. **Kar kapatır. Yolları kapatır. Sokağı kapatır. Şehri kapatır. İnsanı kapatır. Döndürür her şeyi kendine. Unutulmuşları hatırlatmak, yaşayanları bir kez daha yaşatmak için kapatır.** O kapatışta, o kapanışta kendi odasının kendi dolabının ve elbette kendi hafızasının ışığına dönebilenler ne mutludur. Orada kolu hafif kırışmış bir gömleğin söyleyeceği kim bilir ne sırlar vardır. Hangi zaman ve hangi hasretle uzanmıştır sarmak istediği bele? Şu ceketin yakası ne vakit ve ne için kaldırılmıştır yukarı? Hiçbir çamaşır makinesinin yıkayamayacağı hatıralar saklıdır onlarda. İnsan eşyadan soyut âleme doğru kaydıkça kendisinin de o mucizenin bir cüzü olduğunu fark edecek ve bir tatlı baş dönmesi halinde olup bitene teslim olacaktır. Ruhun böyle kışlara ruhun böyle çağrılara içlenişi boşuna değildir. Ruh da beyazdır ve ruh dünya gölgeliklerini dolana dolana adeta lekelenmiştir. Kış, o bembeyaz kış, ruha sığınak olacak dinginliğini geri sunacaktır. Ruh arınacaktır. Ruh kendi beyazlığına sarılacaktır.

Elimde olsaydı her kış nicedir karsız ve beyazsız geçen şu zamanlardan hızla çıkmak, **kışın kar senfonisinin bütün ilhamıyla yağdığı ilahi yerlere göçmek isterdim.** Fakat bu şimdi imkânsız. O yüzden olacak **hafiften bir kar sesi duyduğumda, o beyza tüylerin gökyüzünden salına salına düşüşünü gördüğümde ürperiyorum.** Aklım fikrim hafızamın oyunlarında. Çocuklar gibi seviniyorum. Yaşlılar gibi umutlanıyorum. Ta kemiklerimin içinde bir kımıltı, dudaklarımda bir kımıldanış duyuyorum. Hafıza kuşu kanatlanıp uçmaya hazırlanıyor. Belki... Belki... Belki başka kışa.

***

- **Kar** (Ahmet Muhip Dıranas)

Kardır yağın üstümüze geceden, Yağmurlu, karanlık bir düşünceden Ormanın uğultusuyla birlikte Ve dörtnala dümdüz bir mavilikte Kar yağıyor üstümüze inceden. >	Sesin nerde kaldı hergünkü sesin? Unutulmuş güzel şarkılar için Bu kar gecesinde uzaktan, yoldan, Rüzgâr gibi ta eski Anadolu'dan Sesin nerde kaldı? Kar içindesin.
--	---

<p>Ne sabahtır bu mavilik ne akşam Uyandırmayın beni uyanmam. Kaybolmuş sevdiklerimiz aşkına, Allah aşkına, gök, deniz aşkına Yağsın kar üstümüze buram buram.</p>	<p>Buğulandıkça yüzü her aynanın, Beyaz doğusunda bu saf rüyanın Göğe uzanır, -tek, tenha- bir kamış, Sırf unutmak için, unutmak ey kış, Büyük yalnızlığını, dünyanın.</p>
--	--

- **Kar Yağmal Dünyamıza** (*Yahya Akengin*)

<p>Donuk bir türküdür yüreğimde yaz; Kırlarda sevincimi bulamadan döndüm Söndür ışıklarını ey şehir, söndür biraz; Bir ocağın alevlerinde şimdi gönlüm... ></p>	<p>Süzülürken meşelerden duvarlara bir alev bakış; Uzakların özlemiyle ısınan kalbim, Erit buzlarını türkülerin... Ve sen, en güzel aldanış olan kış, Aklığında sonsuz ve derin; Hülyalarım kalmış...</p>
<p>Ağartmaz bu gülüşler, bu yürekler; Kara düşünceli dünyamızı... Hercai-menekşeler baharı bekler, Yalancı papatyalar yazı...</p>	<p>Kar yağmal dünyamıza kar, Tek bir leke bırakmadan ufukumuzda Sönmeli bütün yalan ışıklar Düşlerimiz uzanmalı kar'lı sonsuzda...</p>
<p>Yeniden duymak için güzel ağırları, Bellerde fırtınalar yol vermesin Nereye ey ömrüm böyle uçarı? Bulvarlar içinde kaybolmuş sesin... Düşün yeşil direnişte şu çamları Zaman sana, sen zamana bahçesin...</p>	<p>Elif elif uzunluğu bir ölçüye gelmez Az yağarsa, kalbim düşen cemreleri bilmez... Güneşe savrulmuş kartopu-dünya Oynamak isterim seninle doya doya...</p>

***

- **Kar romantizmi** (*Nazan Bekiroğlu*)

Hayatı bir pencere camının arkasından seyretmeye alışık olanlar için denize, fırtınaya, yağmura, kara düşkünlüğün sebebi bellidir.

Onlar bir türlü dâhil olamadıkları hayatın acısını çıkarırcasına en kestirme yoldan katılırlar tabiatın bu hareketli yanlarına. Kar, yağmur, fırtına, denizin dalgası eşitler bir bakıma insanları. Aynı şeyin seyircisi olma duygusu, yaşama aynı derecede katılmanın hazzını uyandırır. **“Elhân-ı Şitâ” da onlar içindir, empresyonist ressamların manzaraları da. Turuncu sokak lâmbasından savrulmuş dökülen karın şelâlesi de, güle oynaya kardan adam yapan genç kızların sesi de. Şimdi nostaljiye itibar ederek kestane kavrulabilir, sıcak bir salep yudumlanabilir keyifle. Kar romantizmi!** Dahası, büyük bir olay gündelik hayatın dertlerine ilişkin sıradan ayrıntıları önemsizleştirir. Geçici bir süre için sağaltır insanı. Kuvvetli bir fırtına bütün dertleri unutturur, büyük bir tipi geçmez sanılan acıyı bile hafifletir, bir tufan geldi mi hiçbir kederin adı edilmez artık. Ali Ayçıl ‘Kovulmuşların Evi’nde bunu “Kendinden büyük felâketin çekiciliği” olarak tanımlamıştı.

Bu ılıman sahil şehrine her sene kar yağmaz, bu sene yağdı. Dahası her zamankinden daha erken yağdı. Aralık ayının 11. gününde önce denizin rengi değişti. Her an her şeyi yapabilir buz mavisi su kütlesinin üzerinde ufuktan itibaren kurşuni bir sis bulutu belirdi. Savrula savrula kıyıya yaklaştı. Çok geçmeden ilk taneler dökülmeye başladı. İlk anda yağar kesilir zannettim. Ama hava tahminleri yanılmadı, yağmasıyla kesilmesine alışık olduğumuz kar bu defa bir gün ve gece boyunca ısrarla yağdı. Durdu durdu, başladı.

Sabahleyin otomobili çıkaramadım. Evden fakülteye ancak bir taksi tutarak gelebildim. Bölüme girdiğimde elektrikler kesikti. Ufacık bir kar ve ona bağlı bir elektrik kesintisi hayatı başkalaştırmaya, sekteye uğratmaya yetti. **Kablolar üzerine inşa edilmiş bu yaşam tümüyle çöktü. Sızlandık. Sular kesik. Elektrikli ısıtıcı yok. Çay yok. İnternet yok. Bilgisayar yok. Şarjlar dayanıksız. Telefon yok. En önemlisi, elektrik olmadığı için devridaim motorları çalışmıyor, kalorifer yok. Ellerimiz bir satır yazı yazmak için kalemi tutamaz oldu. Her şeyi erteledik.**

Üşüdük. O kadar üşüdük ki bu kadar üşümenin sonunda ne olur kestiremedik. Yani bir şey olması, bunun bir yerde bitmesi şartmış gibi. Hiç sonu gelmeyen bir üşüme hayal bile edemedik.

Çok sürmedi, bir iki saat sonra elektrikler geldi. Bilgisayarlarımız harıl harıl çalışmaya başladı. Elektriğe bağlı bir kablosu olmayan ne varsa bir uzay mekiğinin cihazları gibi ışığını yaktı söndürdü, hareket etti. Sinyaller, uyarılar, tonlamalar dört bir yanımızdan ses verdi. Isıtıcı hazır. **Petekler iki saatlik boşluğun acısını çıkarırcasına harlandı. İnternete bağlandık. Maillerimizi okuduk. Mesajlarımızı yazdık. Dahası sıcacık odamızda çayımızı yudumlarken pencere arkasından kar romantizmi yapmanın zamanı geldi.**

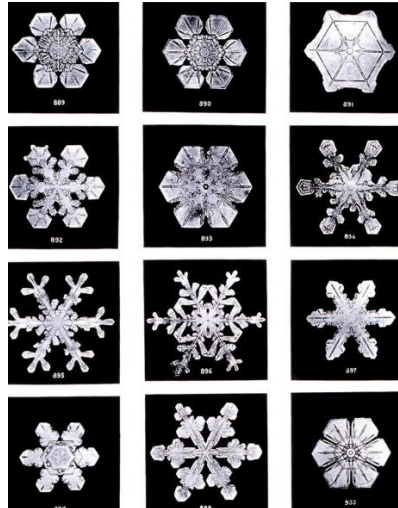
Eee? Biz bu yokluğa iki saat dayanamadık. Ya hiç olmayanlar? Sonu gelmeyen, gelme ümidi de olmayan bir üşüme sürekli çekmeye mahkûm olanlar? Bir dam altı, sıcaktan vaz geçtim eksi üzeri bir derece, nefesin buz tutmayacağı bir dört duvar arası bulamayanlar? Boğazından aşağı bir kaşık sıcak çorba gitmeyenler? Çaresizce mücadele etmek, sonra mücadeleden vaz geçmek, sadece tahammül etmek. Tahammülden de vaz geçmek sonra, yaralı bir bilinçle sadece yüklenmek. Ya Rabbi, bunlar ne korkunç işlerdir. Biz hangi dünyada yaşıyoruz onlar hangi dünyada? Her şeye ve herkese güç yetmiyor. Birine derman olursa akıl diğeriinde kalıyor. Ya benim bilmediklerim? Elimden duadan başka bir şey gelmiyor.

Allah'ım sen açta açta olana, evsiz barsızlara; sadece insanlara değil bu soğukta kanadı donan kuşa, kanı üşüyen kediye köpeğe de yardım et. O çaresiz bakışları sana emanet ettim. Hikmetine aklım ermez, sen lütfet. Pencerenin önünden geri çekilirken, her şeyi sahibine havale ediyorum. Ve ben, kar sevdalısı, bu gün burada, elektriğe güzelleme yapmak yerine kar romantizminden vaz geçiyorum.

***

Genleşme kanununa göre maddeler ısındıkça genişler ve soğudukça daralır ve yoğunlaşır. **Genleşme kanununun tek istisnası su olup, donduğu zaman genişler ve hafifler.** Bulutlardaki nem soğuk havada donarak kristalleşir, dantel gibi harikulade şekillerde hafif hafif yere dökülür. Ispanak ve lahana gibi geniş yapraklı bitkileri delik deşik olmaktan korur. Güz aylarında ekilip kışın çimen gibi olmuş ekinlerin üzerini örten kar, onları yorgan gibi dondurucu ayazdan korur. Baharda yavaş yavaş eriyen kar suları toprak tarafından yavaş yavaş emilerek bitkilere çok büyük fayda ve yeraltı sularına da kaynak sağlar. Sağnakla gelen anlık sel gibi yamaçlarda erozyona sebep olmaz. Eriyen kar suları derelerde ve yaylalardaki pınarlarda aylarca akar. **Buz, sudan hafif olduğu için göl ve ırmakların yüzeyinde oluşur, alt kısımdaki balık ve diğer canlıların yaşamasına imkân verir.**

“Kar kristalleri üzerinde ilk araştırmaları yapan Amerikalı Wilson Bentley, gördüğü muhteşem sanat karşısında çok etkilenmiş ve elli yıl boyunca sürekli kar kristali resmi çekerek bu kar tanelerini incelemiştir. Bentley keşfettiği kristal aleminin eşsizliğini ise şöyle dile getirmiştir: **“Mikroskobun altında kar tanelerinin mucizevi güzellikte olduğunu keşfettim. Bu güzelliğin başkaları tarafından görülmemesi ve gerekli önemin gösterilmemesi büyük bir kayıp. Her kristal bir tasarım hârikası ve hiçbir dizayn bir daha tekrarlanmıyor...”**

Gökyüzünden düşen kar tanelerinin her birinin birbirinden farklı olduğu çoğu insanın bilmediği bir konudur. Bilinse bile bu gerçeğin muhteşemliği üzerinde fazla düşünülmemiş olabilir. Oysa kar kristallerinin **hepsinin altı köşeli olup yapılarının birbirinden farklı olması** çok büyük bir mucizedir... Amerikalı Fizik Profesörü Kenneth Libbrecht kar kristallerinin bu muhteşem yapısı üzerinde araştırma yapan bir başka bilim adamıdır. Kaliforniya Teknoloji Enstitüsü'nde çalışmalarını yürüten Libbrecht kar tanelerinin gerçek fotoğraflarını çekerek, **Allah'ın yaratma sanatındaki kusursuz güzelliği** gözler önüne sermiştir.”

Melekler tarafından kanaviçe gibi işlenerek “görün Allah'ın kudretini” dercesine etrafa savrulan sayısız kar kristali dikkatimizi çekmezken, çiğneyip geçer ve ayaklarımız altında ezilen kar tanelerinden çıkan sese de pek kulak vermeyiz maalesef...

***

- **Bekleyen** (*Necip Fazıl*)

Kimsesiz odanda kış geceleri, İçin ürperdiği demler beni an! De ki: Odur sarsan pencereleri, De ki: Rüzgâr değil, odur haykıran!	Ölürsün... Kapanır yollar geriye; Ben mezarla sırdaş olur, beklerim. Varılmaz hayale işaret diye, Toprağında bir taş olur, beklerim...
---	---

- **“Bembeyaz yağın kar,**
Ne yaşanmışsa yaşansın örter geçmişin hatalarını...
Yeni bir gelecek sunar bize ve yeni bir başlangıcı.”
- **“Bekle kar altında kalan buğday tanesi**
Yine onun sularıyla yeşereceksin
Göz yaşların çare değil ağlama büyü
Başını dik tutabilirsen boy vereceksin”
- Karakışın ayazı, karı ve bitmeyen gecelerinde içine kapanan insan; güneşi, yağmuru, baharı özler. Şair (Abdurrahim Karakoç), gördüğü düşlerin gerçek olmasını arzu eder:

**“Düş gördüm; ilkbahar, uyandım ki kış...
Oy benim vakitsiz gelen düşlerim
Sürdü senelerce hep bu aldatış;
Oy benim düşlerim, yalan düşlerim.”**

- Ayla Oral, “Rüya Yaz” şiirinde duygularını şöyle ifade eder:

**“Seni yalnız
El değmemiş beyazlığında severim kar
Papatyalardan bir ırmak
Hülyalarımın vâdilerinden akar.
Bir yaz getirir gönlüme o beyazlık:
Bir yaz ki, yaşanılmamış
Ve hiç duyulmamış şarkılar
Güneşi utandıran bir parlaklık;
Bir parlaklık ki,
Ruhumdaki tozlu yolları yıkar.”**

- **İnanmam Geldiğine Baharın** (*Yahya Akengin*)

Boşluklara tutulmuş el feneridir
Çağ sürgünüdür bu bakışlar
Bakmayın çığılığına şarkıların
Yürek değil, parmaklar alkışlar

**İnanmam geldiğine baharın
Yağmurla güneşle bitmez bu kışlar**

- “Kara gün kararıp kalmaz” der, eskiler. **Zemheri geçer, cemreler önce havaya, sonra suya ve daha sonra toprağa düşer. Tabiatıta uyanış ve hareket başlar. Umut dağlarına kar yağsa da bahar yakındır.** Cemreler düşer gönlümüze; bahar gelir, yaz gelir...
- Konuyu, Arif Nihat Asya'nın “Kış” rubaisi ile bitirelim:

**“Birgün, yine, toprakta sıcak hârelenir...
Dal, kendi kanadlarıyla yelpâzelenir...
Şeftâli tebessüm kesilir hazzından...
Kor hâli gelir elmaya; nar tânelenir!”**